

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

LIJK GEZOCHT!

Een komische thriller in drie bedrijven

door

1880

Charles Dyer

Vertaling en bewerking : Peter Michielsen

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2017

Nr.3372

PERSONAGES

(4à5 dames – 5 heren)

GERMAINE de PESSEMIER :

MARGUERITE de PESSEMIER :

ALICE BRAEM, de secretaresse :

IRMA, kokkin en hoofd van de huishouding :

LOUISE, het dienstmeisje :

WILLEMS, de chauffeur :

JANSEN :

JANSSENS, notarissen van het notariskantoor Jansen, Janssens en Peeters :

DOKTER VOGEL, de huisdokter :

BUYLE, de begrafenisondernemer :

Opmerking bij de rolverdeling

De rollen van de zusters de Pessemier zijn in het originele script geschreven voor één actrice. Dit kan echter perfect door twee actrices gebracht worden, wel van ongeveer dezelfde grootte, dezelfde kleding, haarstijl en make-up. Indien er twee actrices vermeld worden in het programmaboekje gaat er echter wel een verrassingseffect verloren op het einde van het eerste bedrijf.

Sowieso zijn de gezusters de Pessemier sterk en dominant aanwezig. Des te angstaanjagender ze zijn, des te meer griezelige en komische momenten je hiermee kan creëren.

Jansen en Janssens zijn in de oorspronkelijke brochure oom en neef. Een familiale band hoeft er echter niet te zijn. Leeftijden zijn ook niet van belang. De manier van omgaan met mekaar moet gewoon naargelang de situatie aangepast worden.

TIJDSVERLOOP

Ergens in de Ardennen liggen domein en omwalde kasteel “Château Moldave”, het landgoed van wijlen baron de Pessemier. Het hele stuk speelt zich af in een riant ingerichte kamer van het kasteel. Het is winter.

Eerste bedrijf : Eerste scène: Zaterdagmiddag, 15u: voor de begrafenis

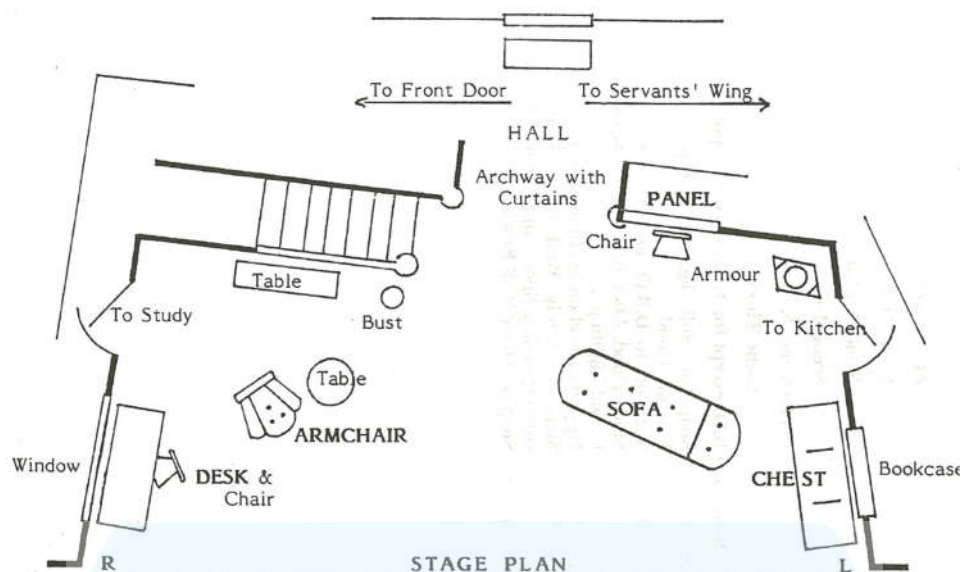
Tweede bedrijf : Tweede scène: tien minuten later

Tweede bedrijf : Eerste scène: tien minuten later

Derde bedrijf : Tweede scène: vijf minuten later

Derde bedrijf : Derde scène: middernacht

DECOR

Jardin voor:

Een bureautje met stoel met daarachter een groot raam. De draperieën zijn dicht, maar de bliksemschichten wel zichtbaar. Daarnaast een armstoel met een tafeltje. Verder de deur naar de studeerkamer en een trap naar de bovenste vertrekken. Voor de trap een wandtafel met daarnaast een standbeeld of buste. Aan de muur de lichtschakelaar van de kamer.

Achterplan: grote boog met draperieën naar de hall, côté jardin naar de buitendeur, côté cour naar de vertrekken van het personeel. Naast deze boog is een onzichtbaar paneel dat open kan. Daarnaast aan de muur enkele schilderijtjes, waaronder één miniatuurschilderijtje dat kan draaien. Voor het paneel staat een stoel. In de fond een grote staande klok en ramen met draperieën.

Cour voor:

een grote kist met daarboven een ingebouwde boekenkast. Verder de deur naar de keuken en eventueel nog een harnas of een opgezette kop van een hert of een everzwijn. Bijna centraal staat een grote zetel, bij voorkeur een chaise longue.

Op een kleine scène kan de trap zonder probleem weggelaten worden. Een trap, zij het maar enkele treden, geeft veel meer speelmogelijkheid.

BIJZONDERHEDEN

Het schuifpaneel is van groot belang. Het moet soepel en geluidloos open en dicht kunnen.

Geluid en licht

Het spreekt voor zich dat een goede kwaliteit en timing van de geluidsfragmenten en belichting hier een zeer belangrijke rol spelen. Geluid en belichting bepalen mee de sfeer (*en het welslagen*) van het stuk. Storm, regen, donder, weerlicht, het gehuil van de hond, galmen van de klok enz.

Het gooien van het mes (*de dood van Marguerite, pag. 70*)

Het mes van de moordenaar zit met één draad vast aan zijn handschoen. In de sjaal/stola van Marguerite wordt een ander mes – weliswaar zonder lemmet – vastgenaaid. Als Marguerite aan de punten van haar sjaal trekt komt het heft rechtop te staan. Zo lijkt het net alsof het mes in haar rug steekt. Het spreekt voor zich dat deze scène goed moet gerepeteerd worden. De moordenaar gooit het mes, maar eigenlijk verbergt hij het in zijn handschoen. Marguerite trekt tegelijkertijd aan haar sjaal en we zien het mes in haar rug.

EERSTE BEDRIJF

(Ergens in de Ardennen liggen domein en omwalde kasteel “Château Moldave”, het landgoed van wijlen baron de Pessemier. Het hele stuk speelt zich af een riant ingerichte kamer van het kasteel. Het is winter. Als het doek opgaat is het toneel schemerig. De gordijnen zijn dicht. Er valt wat een weinig licht naar binnen, net genoeg om de gestalte van een in het donker geklede vrouw te zien zitten: Germaine de Pessemier. Ze is duidelijk in de rouw, maar droevig ziet ze er zeker niet uit, eerder triomfantelijk. Een bliksemflits en een donderslag, we horen ook hevige regen. De staande klok laat drie sombere slagen horen. Louise, het kamermeisje komt van de trap. Ze is een vrolijke maar curieuze meid die soms wat dom overkomt. Ze voelt zich duidelijk niet op haar gemak en loopt op de toppen van haar tenen al sluipend rond. Ze gaat tot het midden van de kamer, kucht en wacht:)

GERMAINE : *(hautain, ze heft haar voile op)* Wat is er, Louise?

LOUISE : Uw handschoenen, madame Germaine.

GERMAINE : Leg ze maar op tafel. En doe eindelijk dat verdomde licht aan, ik word nog zot in dit donker hol. *(Louise sluipt naar de wandtafel, legt de handschoenen neer en doet het licht aan (bij voorkeur oude wandverlichting). Ze sluipt terug naar het midden, kucht en wacht)* Wat nu weer?

LOUISE : Zal ik de gordijnen aan de voorkant opendoen, madame?

GERMAINE : Absolument pas! De gordijnen van het château blijven dicht! Als teken van respect voor de overledene.

LOUISE : Gelijk u wilt, madame Germaine. *(Korte pauze)* Hebt u het niet te koud, madame, u zit hier al zo lang.

GERMAINE : Natuurlijk heb ik het koud. Wa's dat nu voor een vraag?

LOUISE : *(kijkt naar de studeerkamer)* En bent u niet bang, madame?

GERMAINE : Bang? Waarvoor?

LOUISE : Met mijnheer... ik bedoel wijlen mijnheer uw stiefvader in de studeerkamer... Hij rust in vrede. *(Ze maakt een kruisteken en kijkt vroom omhoog)*

GERMAINE : Waarom moet ik daar bang voor zijn?

LOUISE : Sorry, madame. *(Korte pauze)* Was de begrafenis niet om half drie, madam?
’t Is maar, het nu al bijna drie uur gepasseerd.

GERMAINE : De begrafenisondernemer heeft gebeld om te zeggen dat hij later zal zijn door het noodweer. En blijkbaar staat zijn vrouw op bevallen.

LOUISE : Toch een raar gedacht dat begrafenisondernemers ook kindjes krijgen. Maar ja... dat houdt de bevolking in stand zeker?

(Een hond huult, Louise krijgt er de rillingen van, ze gaat zachtjes naar de deur)

GERMAINE : *(roept)* Louise!

LOUISE : *(schrikt)* Ja madame?

GERMAINE : Stop met dat geniepig gesluip.

LOUISE : *(wijst naar de studeerkamer)* Sorry madame, dat is uit respect voor wijlen mijnheer... hij rust in...

GERMAINE : Ja, ja, het is al goed...

(donderslag, Louise geeft een gil)

Mon dieu, Louise, kalmeer u in Godsnaam. *(Ze staat op en gaat naar haar bureau)*

LOUISE : Ik ben bang dat ik bang ben, madame. Het is de eerste keer dat ik in een huis ben met een wijlen meneer...

GERMAINE : Da's nergens voor nodig. Dat zijn enkel stoffelijke resten van een mens die is komen te gaan. *(Ze neemt een geschreven brief uit de schuif en een gefrankeerde omslag uit een koffertje op haar bureau. Schrijft een adres op de omslag.)*

LOUISE : Dat is het nu juist madame. Meneer uw stiefvader... enkel nog stoffelijke resten... die daar moederziel alleen ligt te wachten in de studeerkamer... op de begrafenisondernemer.

GERMAINE : *(Slaat het koffertje dicht en roept)* Merde! Ik weet ondertussen ook wel dat hij in die verdommese studeerkamer ligt! *(Dan kalmer)* Deze brief moet

nog gepost worden. Maar pas na de begrafenis. *(Ze stoot per ongeluk het dienstbelletje van het bureau)* En raap die bel op. *(Ze doet de brief in de envelop met postzegel, likt aan de klep van de envelop en plakt de envelop dicht.)*

LOUISE : Waarom heb ik constant het gevoel dat er hier iets vreemds in de lucht hangt? *(Ze raapt het belletje op en zet het terug op het bureau)* Ik krijg er de kriebels van.

GERMAINE : Hier... *(geeft haar de brief)* de brief. En stop nu met zagen!

(Alice Braem, een jonge vrouw komt op met een kop thee.)

LOUISE : Ik doe mijn best, madame Germaine. *(Ze sluipt weg)*

GERMAINE : *(roept)* En niet sluipen, heb ik gezegd!

(Louise loopt snel af via de hall)

ALICE : Het is vijf over drie, madame de Pessemier. *(Ze zet het dienblad op de wandtafel)*

GERMAINE : *(ondertussen achter de zetel)* Bedankt voor de informatie, Alice, maar ik heb zelf een horloge.

ALICE : Ik heb hier een kopje thee voor u. *(zet het op het tafeltje bij de zetel)*

GERMAINE : Daar heb ik niet om gevraagd.

ALICE : Irma dacht dat u...

GERMAINE : *(onderbreekt)* Ah, die lieve Irma. Altijd zo behulpzaam en attent. *(bekijkt haar uit de hoogte)* Hoe kon ik zo stom zijn om te denken dat gij op het idee gekomen waart om mij een kop thee te brengen. *(Alice gaat richting trap)* Juffrouw Braem? *(Alice stopt)* De enveloppen zijn op. *(ze wijst naar het kistje op het bureau en gaat naar de tafel waar het kopje thee staat, dan gaat ze zitten in de armstoel)*

ALICE : *(aan de trap)* Ik denk dat er wel nog enveloppen zijn... maar in de studeerkamer van meneer de Pessemier. *(ze kijkt angstig richting studeerkamer maar verroert geen vin)*

GERMAINE : Wel dan? *(Ze nipt van haar thee)* Wat staat ge daar nu te staan, mens?

Haal ze dan! Vite!

ALICE : *(kijkt nog steeds angstig naar de studeerkamer)* Ik heb er nog een paar op mijn kamer. Als u wil dan haal...

GERMAINE : *(onderbreekt)* Bedankt voor het aanbod maar ik heb liever mijn eigen kwaliteitsenveloppen. *(Ze wuift naar de studeerkamer)* Vooruit!

(Donder en bliksem)

Of zijt gij net zoals Louise ook al bang van een kamer waar ‘wijlen een meneer’ ligt?

ALICE : *(gaat voorzichtig naar de studeerkamer. Aan de deur draait ze zich om)* Moeten dat echt *die* enveloppen zijn, madame?

GERMAINE : Ja, *die* enveloppen. Gij zijt toch de secretaresse, of vergis ik mij? *(Alice gaat richting studeerkamer, aarzelt.)*

(Terug donder en bliksem)

Vandaag nog als het kan! *(Alice gaat de studeerkamer binnen.)*

(Hevige bliksemflitsen en donderslagen. De lichten flikkeren.)

(Germaine drinkt ongestoord verder aan haar thee. Plots zit ze rechtop en kijkt wantrouwig. Fronst. Alice komt terug op met een stapeltje enveloppen. Ze legt ze in het doosje op het bureau.) Deze thee is niet te drinken, veel te bitter. Er zit geen suiker in. *(ze snauwt naar Alice)* Wat staat ge daar nu te staan, kind! Suiker! Suiker!

ALICE : *(gaat naar Germaine)* Ik ben geen dienstmeid, madame.

GERMAINE : Nee. Ge zijt de secretaresse van mijn stiefvader, juffrouw Braem. Maar mijn stiefvader is dood. En zolang ik u betaal zult ge doen wat ik vraag en u nuttig maken in en om het huis. *(fel)* Al is dat door toiletten te kuisen! *(kalm)* Compris?

ALICE : Begrepen madame... *(gaat naar de trap)* Zolang het maar redelijk is...

GERMAINE : Ook als het niet redelijk is. *(venijnig)* Ge weet goed genoeg waarom.

ALICE : *(blijft staan)* Ik veronderstel dat het geen zin heeft om...

GERMAINE : Dat heeft inderdaad geen zin. *(Alice rent af op de trap, Germaine roept haar achterna)* En zeker niet zolang mijn stiefvader nog boven de grond ligt!

(Germaine gaat midden jardin. Willems verschijnt in het halfduister onder de boog. Een knappe, robuuste maar sinistere verschijning. Zonder hem te zien staan voelt Germaine zijn aanwezigheid. Zonder hem aan te kijken:)

Al nieuws, Willems?

WILLEMS : *(komt naar voor)* Neen, madame. De begrafenisondernemer wacht nog altijd tot zijn vrouw bevallen is.

GERMAINE : *(gaat naar Willems)* Dat komt ervan als ge op zo'n idioot van den buiten moet vertrouwen.

WILLEMS : Door het noodweer en die overstroming heeft iedereen vertraging, madame. De boswegen naar het château zijn één en al slijk. D'er is bijna geen doorkomen aan.

GERMAINE : En ik dan? En die kist daarbinnen?

WILLEMS : Er zit volgens mij niets anders op dan dat u én de kist én zijn inhoud alle drie zullen moeten wachten gelijk iedereen, madame. *(Gaat richting keuken.)*

GERMAINE : Un instant, Willems. *(Willems draait zich om. Germaine zet haar kopje op het tafeltje naast de armstoel.)* Na de begrafenis ontsla ik al het personeel.

WILLEMS : Ook juffrouw Braem, madame?

GERMAINE : *(keert hem de rug toe en gaat naar het standbeeld onderaan de trap)* Ook juffrouw Braem, Willems. Ik had al lang gepland om hier grote kuis te houden eens ik de eigenares zou zijn van Château Moldave. *(Ze streelt speels, bijna erotisch met haar vinger over de buste van het standbeeld)*

WILLEMS : *(Komt tot achter Germaine)* U laat er in ieder geval geen gras over groeien.

GERMAINE : Zo ben ik, Willems. Geen woorden maar daden.

WILLEMS : *(Terzijde)* Zeker als u weet dat er iemand tussen zit die iets teveel weet...

GERMAINE : *(Draait zich furieus naar hem om)* Wat wilt ge daarmee zeggen, Willems?

WILLEMS : Dat weet u goed genoeg. Alice Braem, madame.

GERMAINE : Alice is een dom wicht met veel fantasie. Ik weet niet wat ze u verteld heeft maar...

WILLEMS : Alles, madame de Pessemier! *(Korte pauze)* Ik geloof haar.

GERMAINE : *(Hautain)* Ah bon? *(Ze kijkt Willems zelfs niet aan)* Waarom?

WILLEMS : Omdat ik haar vertrouw. En omdat ik haar graag zie. Wij gaan trouwen.

GERMAINE : Oh? ... Ohh! *(Ze draait zich naar hem toe en bekijkt hem van kop tot teen)* Wel, wel, wel.... *(Ze zet zich in de zetel)*

WILLEMS : *(komt bij haar staan, aarzelend)* U weet dat ik niet de moeilijkste ben, madame. Maar die ‘schuldbekentenis’ ... Of hoe u dat document ook wilt noemen...

GERMAINE : Dat is een belangrijk document, Willems. Dat is van mij en dat blijft van mij.

WILLEMS : *(begint zich een beetje op te winden)* Maar waarom? U hebt toch gewonnen? U hebt uw doel bereikt.

GERMAINE : Da’s waar, ja! Dus ik zie niet in waarom...

WILLEMS : *(onderbreekt haar)* U hebt Alice gedwongen om die bekentenis te ondertekenen, madame. U hebt dus twee opties. Of u geeft mij dat document vrijwillig, of...

GERMAINE : *(furieus)* Is dat een bedreiging, ‘Willems’?!?

WILLEMS : Ja, ‘madame’! *(Enkele tellen kijken ze mekaar woedend aan. Dan begint Germaine plots te glimlachen en zegt poeslief:)*

GERMAINE : Ge hebt een kort lontje, Willems. Ge moet uw plaats kennen... Maar ge zijt nog jong. En manieren hebt ge op de boerenbuiten waarschijnlijk nooit geleerd. En eerlijk gezegd houd ik daar wel van. *(Shuw)* Een man als gij kan alles krijgen wat hij wil. Al-les... Maar hij moet willen...

WILLEMS : *(in de war)* U denkt zeker dat ik nog een bleuke ben?

GERMAINE : *(groot)* Maar dat zijt ge ook, Willems. En impulsief. Een losgeslagen veulen. Ge weet niet eens hoe ge met een vrouw moet omgaan. Laat staan hoe ge met mij moet omgaan. En zo moeilijk is dat nochtans niet. Mijn stiefvader laat mij een immens fortuin na. Oké, ik moet het delen met mijn zuster Marguerite, maar da’s een klein detail...

WILLEMS : Wat heeft dat met mij te maken?

GERMAINE : Ik ben nog op zoek naar een secretaris. Een ‘goeie’ secretaris. *(Willems*

gaat richting keuken) Blijf nog even, Willems. Geduld, jongen. Als ge slim zijt is er misschien wel een kans dat ge uw ‘waardevol document’ in handen krijgt. *(Willems stopt. Germaine staat op, zonder hem aan te kijken. Ze bewondert haar ringen)*

WILLEMS : Ik luister.

GERMAINE : Ik heb een man nodig! Un homme fort! Eén die ik finesse en élégance kan aanleren. Eigenschappen die gij niet hebt. Enfin, nog niet.

WILLEMS : Ik ben gelukkig zoals ik ben, dank u.

GERMAINE : Omdat ge niet beter weet. Ge rijdt heelder dagen in andermans auto. Ge hebt niks van uzelf, geen eigen huis, geen eigendom... *(korte pauze)* Beeldt u eens in, Willems: een goedbetaalde job, een eigen wagen...

WILLEMS : En wat heeft Alice hiermee te maken?

GERMAINE : Ge hebt Alice hier op het château leren kennen, n'est-ce pas? *(hij knikt)* Ge kent haar dus nog maar een paar maanden? Da's niet genoeg om iemand écht te leren kennen. Zeker niet zo'n boerentrien met... *(herpakt zich)* een ‘ongunstige’ achtergrond. *(draait zich sluw weg)* Maar daar heeft ze u zeker nog niets over verteld?

WILLEMS : Ze heeft me in elk geval over u verteld, da's al genoeg.

GERMAINE : *(Draait zich plots om naar hem)* Het kan toch geen kwaad om dat huwelijk nog wat uit te stellen om... om meer zekerheid te krijgen. En mijn versie van het verhaal te horen.

WILLEMS : *(pauze, aarzelt, richting zetel)* Dus, u wilt zich bezighouden met mijn ‘opvoeding’?

GERMAINE : Ik wil het op zijn minst proberen. *(vrolijk)* Drie maanden op proef?

(Volgende replieken volgen heel snel, als een duel van woorden:)

WILLEMS : Verloning?

GERMAINE : Het dubbele!

WILLEMS : Kamer?

GERMAINE : Een master bedroom.

WILLEMS : Auto?

GERMAINE : Wel twee als ge wilt.

WILLEMS : De schuldbekentenis van Alice?

GERMAINE : Die moogt ge eigenhandig verbranden. *(Ze gaat naar Willems)* Maar als ik met u klaar ben wilt ge die schuldbekentenis misschien alleen nog maar met de post versturen. *(korte pauze)* Wat denkt ge?

WILLEMS : *(Nu keert hij haar de rug toe)* Da's een aanlokkelijk voorstel...maar...

GERMAINE : *(shuw)* Ik heb lang op deze erfenis gewacht... *Paul...* En nu is alles eindelijk van mij. En daar wil ik samen met u van genieten. *(Ze raakt zijn arm aan)* Daarbij, ik ben niet veel ouder dan u... ik mag nog gezien worden... en als ik wil kan ik nog héél lief zijn. Het wordt tijd dat het jong veulen een dekhengst wordt. *(ze streelt met haar hand over zijn arm)* Als ge begrijpt wat ik bedoel... En daarbij, wat hebt ge te verliezen?

WILLEMS : *(luchtig)* Mijn zelfrespect misschien? *(Germaine verstart)* Eigenlijk heb ik compassie met u, madame de Pessemier. U zijt in uw leven wel heel veel te kort gekomen. Dus bedankt voor het aanbod, maar dit jong veulen heeft geen goesting in een ouwe knol. *(Germaine wil hem slaan. Willems grijpt net op tijd haar hand en dwingt haar in de zetel. Hij houdt haar in een stevige greep, Germaine blaast van woede.)* Foute zet, madame! En nu moet u eens goed naar mij luisteren. U houdt zich kalm, of anders... Er zijn in dit huis zoveel trappen om af te vallen, zoveel ramen om uit te donderen. Dat zou u toch niet willen laten gebeuren, juist nu, nu u zoveel geld hebt geërfd. Of wel?

GERMAINE : *(vliegt recht, woedend)* Fou le camp! Uit mijn ogen!

WILLEMS : *(laat haar los)* Met veel plezier. *(faux sortie keukendeur, dan beleefd)* Hebt u de Bentley nog nodig voor de begrafenis, madame?

GERMAINE : Uit mijn ogen zeg ik!

WILLEMS : *(haalt rustig zijn schouders op)* Gelijk u wilt, 'madame', 't is uw begrafenis. *(af keuken)*

(Donder en bliksem.)

GERMAINE : *(grijpt haar hart en wankelt richting hall. Ze heeft duidelijk pijn. Ze leunt tegen de achterwand naast de boog naar de hall. Roept)* Louise!

LOUISE!

LOUISE : *(onmiddellijk op)* Ja, madame Germaine.

GERMAINE : *(schrikt dat Louise er zo snel is)* Hebt ge weer staan afluisteren achter de draperie? *(Louise schudt van 'neen'. Germaine trekt haar woedend de kamer in)* Ge stond in de hal te luisteren zeg ik!

LOUISE : Ik, madame Germaine? Nooit!

GERMAINE : Die thee mag weg. *(Louise neemt de kop.)*

(Er wordt gebeld aan de deur. De bel galmt door het huis)

En ga opendoen!

LOUISE : In orde, madame. *(Ze sluipt af en komt iets later dan schoorvoetend terug bij Germaine)* Er staan twee heren aan de deur, madame, helemaal in het zwart.

GERMAINE : De begrafenisondernemer. Dat ging tijd worden. Laat ze binnen en verzamel de rest van het personeel in le salon.

LOUISE : Ja, madame. *(Ze sluipt naar de hall)*

GERMAINE : *(sist)* En niet sluipen, heb ik gezegd!

(Louise loopt af in de hall richting jardin. Germaine doet haar voile naar beneden en gaat langzaam af in de studeerkamer. We horen stemmen in de gang. Louise komt binnen met twee heren. Het zijn de notarissen Jansen en Janssens. Ze begeleidt hen cour midden.)

LOUISE : Welkom op Château Moldave, heren. Als jullie hier even willen wachten alstublieft?

(Jansen komt eerst binnen. Hij is een ietwat oudere heer. Hij heeft een paraplu bij. Na hem komt Janssens op, jonger en vrolijker. Hij heeft een aktentas bij. Beiden zijn wel stijf gekleed in het zwart met zwarte das en bolhoed. Ze zijn kletsnat.)

JANSEN : Dank je wel, meisje. Wat een prachtig landgoed. Mooi aangelegde tuin. En het kasteel helemaal omweld met een slotgracht. Temidden van de bossen. Unieke locatie! Alleen spijtig van dat rotweer! Het regent oude wijven. Aan één stuk door. Zeer onaangenaam.

JANSSENS : Inderdaad, uiterst onaangenaam. De brug over de gracht rond het kasteel staat zelfs helemaal onder water.

LOUISE : Dan mag u blij zijn dat u er nog over bent geraakt. Elk jaar stort die brug wel eens een keer of twee in. En dat zal volgens mij nu ook niet ver meer af zijn.

BEIDE HEREN : *(samen)* Sapperloot!

LOUISE : Wijlen meneer de Pessemier ligt daar *(wijst)* in de studeerkamer. Hij rust in vrede. *(Weer slaat ze haar ogen ten hemel. De heren doen hun hoed af en houden deze voor de borst, dan:)*

BEIDE HEREN : *(samen)* Amen! *(zetten hun hoed weer op)*

JANSEN : Het moet een zware klap geweest zijn voor madame de Pessemier.

LOUISE : Voor ons allemaal. Het was een crème van een man, ik bedoel als werkgever natuurlijk. Ik zal blij zijn als hij vredig en gelukkig begraven is. *(snikt en slaat haar ogen weer ten hemel)* Hij rust in vrede.

BEIDE HEREN : *(samen, eerst de hoed weer af)* Amen!

LOUISE : *(Ze kijkt schichtig rond en gaat dan tot vlak voor de mannen. Mysteries:)* Sinds meneer dood is heb ik constant het gevoel dat... *(Buigt zich naar hen toe, zo ver dat de heren verplicht zijn om achterover te buigen. Ze fluistert)...* dat er iets op de loer ligt.

BEIDE HEREN : *(samen)* Iets op de lo...loe... loer ligt?

LOUISE : Dat ge hier constant bekeken wordt. Het boze oog, meneer... ogen die u overal volgen.... Grote, griezelige, dode ogen.... *(kijkt met grote ogen in de ogen van Jansen. Jansen, op zijn beurt, draait zich naar Janssens en kijkt in zijn ogen. Janssens draait zich ook om maar kijkt nu recht op het harnas/hertenkop. Hij geeft een gil.)*

JANSSENS : Hadt ge een bepaald soort ogen... euh... op het oog?

LOUISE : Het zijn ogen zonder lichaam. Ze spoken hier rond, precies alsof de geest van wijlen meneer hier nog een laatste keer door het château dwaalt.

(Een hond huilt. Beide heren deinzen even achteruit. Janssens houdt Jansen vast bij zijn vest, maar deze slaat zijn hand weg)

JANSEN : In droeve tijden durft onze geest ons wel eens voor de zot houden, juffrouw. Ge kijkt te veel films. Als ik van u was dan zou ik...

(de staande klok slaat enkele malen en galmt door het huis. Enorme gil van beide heren. Nu grijpt Jansen Janssens vast bij zijn vest. Ze kijken naar boven)

LOUISE : *(lacht)* Waarom schrikken jullie nu zo? Als begrafenisondernemers hebben jullie toch al meer klokken horen luiden niet?

JANSEN : Begrafenis...

JANSSENS : ...ondernemers?! Maar wij zijn geen begrafenisondernemer, juffrouw! Wij zijn notarissen.

LOUISE : Oei! Ik dacht dat... Ik wil zeggen... Allee, madame dacht... Excuseer, ik denk dat ik beter madame ga halen. *(sluipt naar buiten maar denkt dan aan de woorden van Germaine. Ze spurt af naar de keuken.)*

JANSEN : Daar is precies ook een serieuze hoek af. *(Hij geeft Janssens zijn hoed, neemt de aktentas over en gaat in de zetel zitten.)*

JANSSENS : *(legt hun hoeden op de wandtafel aan de trap; staat nu aan de deur van de studeerkamer)* Die begrafenis was toch om half drie? Ze mogen een beetje voortdoen. Ik heb nog een afspraak met een klant om vijf uur.

JANSEN : Die afspraak zal moeten wachten tot we dat testament voorgelezen hebben. *(snuffelt wat in papieren)* Verdomme dat is hier koud.

JANSSENS : Niet zo koud als die ouwe daar. *(Doelt op de kamer waar de overledene ligt, reactie van Jansen.)* Grapje, nonkel...

(Donder, bliksem en licht flikkert. Janssens schrikt en springt bijna in één wip naar de zetel, dichtbij Jansen)

JANSEN : Zou Germaine de Pessemier ervan op de hoogte zijn dat de helft van het geld naar het personeel gaat?

JANSSENS : Nonkel...

JANSEN : Ssst... Noem mij geen nonkel als we aan het werk zijn. Da's onprofessioneel. Gewoon... meneer Jansen.

JANSSENS : Oké nonkel... ik bedoel oké, meneer nonkel... ik bedoel meneer Jansen. *(korte pauze)* Zouden ze van ons verwachten dat wij ook bij de begrafenis zijn?

JANSEN : Die kans zit er dik in, ja.